

*Ze had geen
andere keus...*

***IN HET
BELANG VAN!***

JOLANDA BEENSE

*IN HET
BELANG VAN!*

*Het vervolg van
Na die ene nacht!*

Self-Publish Uitgeverij: Bookmundo
Oorspronkelijke titel: In het belang van!
Auteur en Omslagontwerp: Jolanda Beense
ISBN: 9789403892740
©2026 / Jolanda Beense
Druk 2026 Bookmundo

Niets uit deze uitgave mag veelevoudigd en / of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

1.

Woensdag 1 juli 2015

Zes weken na de geboorte van dochter Jasmijn

» **Danny Suárez** «

‘Ik wil scheiden,’ zegt Eva op het moment dat ik laat thuiskom van mijn werk en op weg ben naar de slaapkamer om me om te kleden.

De drie woorden waren fluisterend over haar lippen gekomen, toch galmt het in mijn oren, alsof ze die zin naar me toegeschreeuwd had. Onmiddellijk blijf ik staan en ik draai me als door een angel gestoken naar haar om. ‘Wat bedoel je? Waar heb je het over?’ stamel ik, terwijl ik op de automatische piloot mijn nette donkerblauwe jasje openknoop en daarna mijn donkerblauwe stropdas iets te ruw lostrek. ‘Zeg alsjeblieft dat je een grapje maakt?’

‘Vandaag nog,’ zegt Eva, dit keer op harde toon. Haar stem klinkt vastberaden, maar haar bleke wangen kleuren rood.

Onderzoekend laat ik mijn blik over haar heen gaan. Haar groenblauwe ogen kijken dof en verdrietig. Ze leunt tegen onze lichtgrijs, gekalkt-eiken eettafel aan, alsof ze steun zoekt om overeind te blijven. Ondanks de harde woorden, straalt ze een soort kwetsbaarheid uit die niet te negeren valt. Ook ziet ze er broos en vermagerd uit. Ik herken haar haast niet meer terug en ik vraag me oprecht af wat er met haar aan de hand kan zijn. We zijn nu toch weer gelukkig met elkaar, samen met onze twee kinderen? De jongste is nog maar net zes weekjes oud.

Met een frons probeer ik het voor mezelf te verklaren. Misschien heeft het nog steeds met haar zwangerschap te maken dat ze wil scheiden. Die was alles, behalve makkelijk gegaan. De laatste twaalf weken werden overschaduwed door depressieve buien, aangewakkerd door haar hormonen. Zou dat nu weer opspelen?

‘Heb je soms een terugslag in je depressie?’ vraag ik voorzichtig.

Eva schudt haar hoofd. Tranen glinsteren in haar ogen. ‘Ik heb geen last meer van mijn depressie, Danny. Ik wil gewoon scheiden.’

Een waas van boosheid welt in me op en ik ga gefrustreerd met mijn

hand door mijn ietwat lang gekrulde zwarte haren heen. ‘Gewoon scheiden? Er is niets gewóón aan scheiden, Eva. Op zijn minst ben jij mij wel een verklaring schuldig, vind je niet?’ Mijn stem trilt, ondanks de poging om kalm te blijven. ‘In de laatste drie maanden van je zwangerschap deed je niets anders dan mij op afstand houden. Ik weet nog steeds niet waar ik dat aan verdiend had, maar ik dacht dat we dat achter ons hadden gelaten. Dat het opgelost was. Blijkbaar niet. Dus wat is er in hemelsnaam aan de hand? Is er soms iemand anders in je leven gekomen?’

» **Eva Suárez-De Jonghe** «

Nee, natuurlijk is er geen ander, wil ik roepen. De tranen glijden over mijn wangen en alles in mij schreeuwt om Danny vast te pakken, om mijn armen om hem heen te slaan. Ik wil hem geruststellen, hem zeggen dat ik ondanks alles nog steeds heel veel van hem hou. Dat dat nooit veranderd is. Maar niets daarvan bereikt mijn lippen. Alles blijft steken in mijn keel.

‘Eva, verdorie, is er een ander of niet?’ roept Danny. Zijn stem slaat over en klinkt scherp en gekwetst.

Verbijsterd kijk ik hem aan. Hoe kan hij dat nou denken? Hij kan beter de vinger naar zichzelf wijzen. Toch spreek ik de woorden niet hardop uit. In plaats daarvan zeg ik koel: ‘Nee, er is geen ander. Nou goed?’

Danny schudt zijn hoofd en straalt uit dat mijn antwoord hem nog bozer heeft gemaakt. ‘Jemig, kan je niet normaal meer tegen mij praten? Jij wilt scheiden, alsof het de normaalste zaak van de wereld is. Ik vraag om een verklaring. Geef die dan.’

Het enige wapen dat ik nog heb zijn de woorden waarvan ik weet dat ze hem zullen breken: ‘Ik hou niet meer van je.’

» **Danny Suárez** «

Haar woorden slaan in als een mokerslag. Ik open mijn mond om iets terug te zeggen, maar er komt niets. Alleen stilte. Tja, wat kan ik hier nou op antwoorden. Ik geloof haar niet. Niet echt, als ik zie hoe ellendig ze erbij staat. De vastberadenheid waarmee ze net nog sprak, is compleet verdwenen. Haar gezicht is nat van de tranen en haar vingers plukken nerveus aan haar lange goudblonde haren. Een teken dat ze zich geen raad weet.

‘Eva, ik...’ Mijn stem breekt. Een brok schiet in mijn keel en verstikt elk woord wat nog gezegd had kunnen worden. Ik slik en probeer mezelf weer onder controle te krijgen. Het lukt nauwelijks.

Aarzelend zet ik een stap naar voren. Daarna nog één. Elke beweging voelt zwaar. Mijn lichaam wil gewoon niet meewerken. Wanneer ik vlak voor haar sta, bestudeer ik haar in-verdrietige gezicht. Die ogen en die wanhopige trek om haar mond geven mij een heel ander beeld dan dat ze me in woorden gaf.

Voorzichtig leg ik mijn handen om haar gezicht en laat haar me aankijken. ‘Ik weet echt niet wat er in jou gevaren is, Eva,’ fluister ik met gebroken stem, ‘maar ik hou nog wel van je. Je bent mijn alles en ik zou niet weten wat ik zonder jou moet. We hebben samen al zoveel doorstaan en opgebouwd. Kan je er daarom alsjeblieft niet nog even over nadenken?’

» Eva Suárez – De Jonghe «

Voorzichtig maak ik me los uit Danny’s greep. Zijn warmte blijft nog op mijn huid kleven als ik achteruit stap. Met trage passen loop ik naar het raam aan de balkonzijde van onze flat. Buiten strekt de stad zich in stilte voor me uit. Mijn blik glijdt er overheen zonder echt iets te zien. Alle kracht lijkt uit mijn lichaam weg te stromen en mijn schouders zakken naar beneden.

Dan haal ik diep adem, recht mijn rug en dwing mezelf tot woorden die hard klinken. ‘Ik hoef er niet meer over na te denken, Danny. Het is over en uit tussen ons. Accepteer dat.’

De klap van zijn vuist op de tafel laat me opschrikken. Het geluid eechoot na in de kamer. Met een bonzend hart draai ik me naar hem om.

‘Verdomme, Eva,’ roept hij. Zijn stem is rauw, geladen met woede, en zijn donkere ogen fonkelen fel. ‘Blijf me op zijn minst dan aankijken als je dat zegt.’

Alhoewel ik het begrijp, heb ik Danny nooit eerder zo kwaad gezien. Nooit eerder heb ik hem zó horen vloeken. Het maakt hem bijna onherkenbaar. Tegelijk voel ik een steek van medelijden, wanneer ik naar hem kijk. Zijn gezicht is asgrauw en in zijn ogen zie ik wanhoop. Hij weet zich duidelijk geen raad met de situatie.

Ik wil naar hem toe, hem troosten, mijn woorden verzachten, maar het kan niet. Ik moet doorzetten. In het belang van Joeri en Jasmijn.

‘Het is over en uit,’ herhaal ik zacht, maar resoluut. Al snijden die woorden als messen in mijn eigen hart.

» Danny Suárez «

Moedeloos wend ik mijn blik van haar af. Mijn ogen dwalen door de huis-

kamer, alsof ik daar de antwoorden kan vinden die ze weigert mij te geven. Alles wat er staat is nog geen twee jaar oud. Een paar weken na ons huwelijk hadden Eva en ik de huiskamer opnieuw ingericht. Het grijze bankstel, dat ik ooit met Richard had gekocht, toen wij nog samen de flat deelden, moest plaatsmaken voor een zwarte stoffen hoekbank. Ik weet nog goed dat ik mijn twijfels erover had. Op zwart zie je nou eenmaal alles. Maar Eva hield alles keurig schoon en zelfs nu is er nog geen pluisje op te bekennen.

De salontafel en het dressoir zijn net als de eettafel van lichtgrijs kalk-eiken. Ze geven de kamer een rustige uitstraling. Voor extra sfeer heeft Eva hier en daar een roze accentje aangebracht, zoals de plantenpotten bijvoorbeeld. De planten hangen er echter maar futloos en dor bij.

Een steek van schaamte gaat door me heen. Waarom is me dat niet eerder opgevallen? Eva heeft groene vingers. Ze liet nooit iets verdorren. Dit is een teken dat het al lange tijd niet goed met haar gaat. Had ik het maar gezien, dan stonden we nu misschien niet als kemphanen tegenover elkaar.

‘Waarom ben je niet eerder naar me toegekomen?’ vraag ik, terwijl ik mijn blik weer op haar richt. ‘Dan hadden we samen kunnen praten over je twijfels voor mij.’

Eva haalt haar schouders op. Dat gebaar komt harder aan dan haar woorden. ‘Zou dat zin gehad hebben dan?’

‘Ja,’ zeg ik, wanhopig bijna. ‘Ja, natuurlijk. We hadden misschien ons huwelijk kunnen redden.’

Haar antwoord komt zonder aarzeling. ‘Er valt niets meer te redden, Danny.’

Mijn hart slaat een slag over en ik klamp me vast aan het enige wat nog houvast biedt. ‘En de kinderen dan? Heb je daar al aan gedacht?’

‘Ja,’ antwoordt Eva scherp en haar ogen vlammen, alsof ik haar iets onrechtvaardigs verwijt. ‘Ik doe niet anders.’

Verward kijk ik haar aan. ‘Wat heb ik dan verkeerd gedaan dat je van mij af wilt?’ fluister ik?’

» Eva Suárez – De Jonghe «

Niets. Helemaal niets, schreeuwt mijn hart. Mijn lippen zeggen wat anders: ‘Je bent te lief. Je verstikt me met jouw liefde.’ Ik weet dat het niet eerlijk is, die zin voelt als verraad. Maar ik moest het zeggen om Danny te laten geloven dat het echt over is. Alleen zo zal hij me laten gaan.

Het effect is onmiddellijk zichtbaar. Zijn adem stekt en zijn gezicht

vertrekt, alsof ik hem een klap heb gegeven. Dan zakt hij verslagen neer op de bank. Hij slaat zijn handen voor zijn gezicht en zijn schouders beginnen te schokken.

Gauw draai ik mij weer terug naar het raam, ik kan niet aanzien dat hij om mij huilt. Laat hem liever boos blijven of woedend van mij part. Alles liever dan dit gebroken beeld van hem.

De schuld knaagt aan me en de tranen prikken in mijn ogen. Toch zet ik door. Het moet. Het kan niet anders, maar het voelt alsof er een stuk van mijn ziel wordt weggenomen.

Na een stilte, waarin alleen Danny's gesnik de kamer vulde, klinkt zijn stem zacht en gebroken. 'Wil je alsjeblieft bij me komen zitten? Ik moet je een paar dingen vragen.'

De twijfel houdt me even vast, dan geef ik toe. Mijn witte vestje knoop ik als een beschermend schild dicht om me heen. Met trillende handen strijk ik mijn spijkerrokje glad. Dan neem ik plaats op de ander hoek van de bank, afstandelijk, zo ver mogelijk bij hem vandaan. Mijn blik houd ik op de grond gericht. Ik durf niet in zijn ogen te kijken. Zijn wanhopige blik zou mijn vastberadenheid kunnen breken.

De lucht in de kamer voelt ineens zwaar en drukkend, en is bijna ondragelijk. Mijn hart bonst in mijn keel en mijn ademhaling versnelt, maar ik dwing mezelf om rustig te blijven. Paniek kan ik nu niet gebruiken.

'Stel je vragen maar,' zeg ik zachtjes.

Danny knikt. 'Als dit echt is wat je wilt, Eva... als scheiden de enige weg is, zal ik je moeten laten gaan,' zegt hij met verstikte stem. 'Maar we hebben een gezin. Heb je enig idee wat dit met de kinderen zal doen? Wat dit met ons doet? En hoe moet het dan met Joeri? Als wij uit elkaar gaan, kan ik hem nooit meer mijn achternaam geven. Hij zal dan voor altijd Vinken blijven heten. Dat is toch iets wat jij ook niet wilt of wilde?'

Zijn woorden treffen me recht in het hart. Hij heeft een punt en mijn gedachten schieten terug naar vijf jaar geleden. Naar toen ik zwanger van hem was geraakt en ik samen met mijn beste vriendin Anna van huis was gelopen. We vonden onderdak bij Anna's tante, veranderden van uiterlijk en namen haar achternaam aan. Vinken. Toen Joeri geboren werd, kreeg hij automatisch ook die naam voorgeschreven.

Tweeënhalf jaar later vond Danny me terug. We bouwden aan ons toekomst, trouwden en ik nam zijn achternaam aan. Suárez. Natuurlijk wilden we Joeri die achternaam ook graag geven, maar de instanties hadden hun

regels daarin. Pas als we vijf jaar aaneengesloten hadden samengewoond als gehuwden zou Joeri officieel volgens zijn vader kunnen heten. Die vijf jaren zijn nog lang niet om. Sterker nog, nu ik wil scheiden hebben we geeneens de twee jaar gered.

Beschaamd sla ik mijn ogen neer. ‘Het spijt me, als ik het anders had kunnen doen, had ik het gedaan.’

‘Maar je kunt het anders doen,’ roept Danny. ‘Door te blijven, Eva. We hebben toch geen hekel aan elkaar? We kunnen dit, tot die vijf jaren voorbij zijn. Daarna, als je dan nog steeds weg wilt, zal ik je laten gaan, maar dan heeft Joeri wel mijn naam.’

Met mijn vingers knijp ik zo strak in de stof van mijn vestje dat mijn knokkels wit worden. Zijn voorstel wringt zich in mijn hart. Het is verleidelijk, maar ik weet dat het niet kan.

‘Nee,’ zeg ik daarom zacht, maar beslist. ‘Dat duurt te lang.’

‘Doe het dan voor Joeri. Voor Jasmijn.’ Zijn stem klinkt schor, zijn ogen staan smekend. ‘Ze hebben ons allebei nodig. Ik beloof je dat ik je niet in de weg zal lopen.’

Standvastig schud ik met mijn hoofd. ‘Mijn besluit staat vast, Danny.’

» Danny Suárez «

Verscheurd van verdriet besef ik dat er niets meer te redden valt. ‘Weet je dan al hoe je het wilt gaan doen? Ik bedoel met de kinderen en zo. Ga ik weg? Ga jij weg? Wat wil je?’

‘Ik ga weg,’ zegt Eva beslist. ‘Ik kan de hoge hypotheek van deze flat toch nooit betalen. Bovendien is hij altijd al van jou geweest, dus blijft hij ook van jou.’

Ik glimlach wrang. ‘Nobel van je, maar waar ga jij dan wonen?’

Eva haalt haar schouders op, alsof het haar allemaal niets uitmaakt.

‘Misschien bij mijn oudtante,’ zegt ze dan. ‘Ze kan wel wat hulp in de huishouding gebruiken. Ze is slecht ter been.’

‘En waar woont die oudtante dan?’

‘Ergens net over de grens in Duitsland.’

Het wordt mij koud om het hart. ‘En de kinderen dan?’ fluister ik.

Met een schuldige blik kijkt ze me aan. ‘Die neem ik met me mee.’

Alles in mij verzet zich en ik spring op van de bank. ‘Dat meen je toch niet? Besef je wel dat ik ze dan bijna nooit meer zie? Wat heb ik jou in hemelsnaam aangedaan dat je mij dit aandoet?’

‘Niets, Danny. Helemaal niets. Het is maar voor tijdelijk dat ik daar ga

wonen. Tot ik alles weer op een rijtje heb. Er is zoveel gebeurd tijdens de zwangerschap. Maak het me alsjeblieft niet nog moeilijker.'

'O, maak ik het mévrouw moeilijk?' schiet ik uit mijn slof en mijn stem trilt van woede. 'Weet je eigenlijk wel hoe het voor mij was? Ik zag hoe ongelukkig je was, maar je sloot me verdomme buiten. Na de geboorte van Jasmijn leek het beter met je te gaan. Blijkbaar heb ik me daarin vergist. Als jij dus weg wilt, ga dan maar. Ik zal je niet in de weg staan. Besef echter één ding goed, Eva. Zodra jij de deur achter je dichttrekt, hoef je wat mij betreft ook nooit meer terug te komen.'

Snikkend slaat ze haar ogen neer. De tranen rollen over haar bleke wangen. 'Ik besef dat heel goed, Danny.'

Gefrustreerd strijk ik met mijn handen door mijn haar. 'Jezus, ik voel me nu net de boeman. Kan je niet beter wachten met die rotscheiding tot Anna en Richard terug zijn van hun wereldreis?'

Eva pakt een papieren zakdoekje en dept haar tranen weg. 'Wat heeft dat voor zin?' snufft ze. 'Ze komen pas over drie maanden terug. Ik wil nú scheiden. Anna kan daar niets aan veranderen.'

'Dat is me volkomen duidelijk nu, maar ze had je kunnen steunen.'

'Ik heb haar steun niet nodig.'

'Nee, natuurlijk niet. Stel je voor,' sneer ik. 'Maar goed, wanneer dacht je te vertrekken?'

'Zodra de papieren getekend zijn. Dat kan al in één dag, als je tenminste meewerkt.'

'Goh, je zet er wel vaart achter, hè?'

'Ja,' zegt Eva ineens fel. 'Het gaat mij alleen nog om die rotpapieren, anders was ik vandaag al weggegaan.'

Met een blik vol ongeloof kijk ik haar aan, terwijl ik mijn woede onder controle probeer te houden. 'Je hebt het dus allemaal al geregeld bij onze advocaat, zonder mij er maar iets over te zeggen. Je wist dat dit eraan kwam, toch liet je me de afgelopen weken geloven dat er nog een kans tussen ons was.'

Zenuwachtig verkreukelt Eva het zakdoekje in haar hand tot een prop.

'Ik kon het je niet eerder vertellen,' fluistert ze.

'Kon je dat niet of wilde je dat niet? Het verschil is nogal belangrijk.'

Eva kijkt me met roodomrande ogen vertwijfeld aan. 'Wat had ik dan moeten doen? Je aan het lijntje blijven houden?'

'Nee, daar is niemand bij gebaat. Ook de kinderen niet. Goed, zeg maar welke dag ik moet komen en hoe laat, dan zal ik er zijn.'

‘Vrijdagochtend tien uur, Danny,’ zegt ze. ‘Buiten een handtekening heb ik verder niets van je nodig. Ik verdien genoeg met mijn boekenverkoop in Duitsland. Het tekenen kan dan zo gebeurd zijn. Als je de kinderen toch iets wilt geven, maak dan een spaarpotje voor ze aan. Er is één ding wat ik je wel wil vragen: Of je een klein beetje begrip kan opbrengen voor de situatie. En ik wil rust aan mijn hoofd. Dat betekent dat je niet naar mijn nieuwe adres mag komen. Zodra ik weer terug ben in Aldere of Egelanderveen kunnen we de omgangsregeling in gaan plannen.’

‘Wel ja, joh. Dus jij beslist dat ik mijn kinderen voor wie weet hoe lang niet mag zien en dan moet ik daar nog begrip voor opbrengen ook? Bekijk het maar.’

Eva kijkt me smekend aan. ‘Nogmaals, het is maar voor tijdelijk.’

‘Tijdelijk? Hoelang is dat volgens jou?’

‘Twee weekjes. Hooguit drie, misschien vier.’

Mijn handen beven van onmacht en ik haal diep adem. ‘Goed dan. Wat jij wilt. Waar zijn Joeri en Jasmijn eigenlijk?’

‘Eh, bij hun opa en oma in Egelanderveen,’ antwoordt Eva aarzelend. ‘Zodra de papieren getekend, haal ik ze op en vertrekken we.’

Mijn adem stokt even in mijn keel. Elk woord voelt als een stomp in mijn maag en ik word witheet van woede. ‘Verdomme, Eva. In wat voor helleveeg ben jij veranderd dan? Je ontnemt me niet alleen de kinderen, je zorgt er ook nog eens voor dat ik geneens afscheid van ze kan nemen. Weet je wat jij kan? De pot op. Ik slaap de komende nachten wel in het huis van Anna en Richard, want ik kan je niet meer luchten. En vrijdag teken ik graag de papieren. Daarna wil ik je nooit meer zien.’

Met ferme stappen loop ik naar de slaapkamer, gris wat kleding bij elkaar, ram de rits van mijn tas dicht en storm de deur uit. Met een oorverdovende knal smijt ik hem achter me dicht.

» Eva Suárez – De Jonghe «

Dodelijk vermoeid laat ik me achterover op de bank vallen. Mijn benen voelen zwaar, mijn armen slap. Zodra de stilte in de kamer me omringt, breekt er iets in mij en komen de tranen met schokkende uithalen los.

Vrijdag zal ik mijn grote liefde nog één keer zien, dan is het voorbij. Onherroepelijk. Het idee alleen al snijdt door me heen, alsof iemand mijn borstkas openrijt.

2.

Zaterdag 22 augustus 2015
3 maanden na de geboorte van Jasmijn.

» **Anna van de Meren** «

‘Waar is ze?’ roep ik, terwijl ik, bijna struikelend over mijn teenslippers, Danny’s flat binnenstorm. De lucht in de kamer is zwaar en muf, alsof er al weken niet is gelucht. Mijn blik glijdt naar de ramen. Alle gordijnen zitten potdicht, er komt geen spatje zonlicht naar binnen. Het geeft de ruimte iets benauwends. Misschien had ik beter toch iets anders kunnen aantrekken dan mijn wit-blauwe topje met spaghettibandjes en korte, zwarte spijkerbroek.

Richard stapt een stuk kalmer naar binnen en hij omhelst Danny even hartelijk in het voorbij gaan. Danny zelf staat er roerloos bij met een gezicht vol verwarring en vermoeidheid.

‘Ik wist niet dat jullie alweer terug waren van jullie wereldreis,’ stamelt hij, alsof het hem moeite kost om dat uit te spreken.

‘We zijn net twee uur geleden geland,’ antwoord ik minder scherp, terwijl ik hem met een peinzende blik observeer, ‘maar eerlijk gezegd had ik jou en Eva wel op het vliegveld verwacht.’

Danny kijkt me niet-begrijpend aan. ‘Ik had jullie pas over twee maanden thuis verwacht. Hoe had ik dan kunnen weten dat jullie vandaag al aan zouden komen?’

‘Omdat ik Eva daarover geappt had.’ Vastberaden loop ik naar het raam en schuif de zware gordijnen in één ruk open. Onmiddellijk stroomt het zonlicht naar binnen. Het laat honderden stofdeeltjes dansen in haar stralen. Het contrast met de bedompte sfeer van daarnet is bijna pijnlijk.

Met mijn armen over elkaar heen geslagen draai ik me om. ‘Dus, Danny, waar is Eva?’

Hij zegt maar één woord, kort en hard. ‘Weg.’

‘Hoe bedoel je weg?’ vraag ik argwanend. ‘Is ze naar haar moeder of zo? Oh, wacht even, ik snap het al. Ze is zeker bang dat ik haar de huid vol scheld, omdat ze niet is komen opdagen op het vliegveld.’

Danny's diepe zucht vult de kamer. Zijn ogen glanzen dof als hij me aankijkt. 'Nee, Anna. Eva is weg... bij mij.'

Zijn woorden voelen als een klap in mijn gezicht. 'Wát?' roep ik met een stem vol ongeloof. Tegelijk hoor ik Richard hetzelfde roepen.

'Ja, jullie horen het goed. Ze is weg, foetsie, pleitte of geef het maar een naam.'

'Jemig, kerel,' zegt Richard geschrokken. 'Dit zag ik niet aankomen.'

Danny haalt zijn schouders op. 'Ach, ik lig er niet meer wakker van.'

'Nee, natuurlijk niet,' sneer ik, terwijl ik naar hem wijs. 'Je ziet er voor de lol zo belabberd uit. Je hebt een baard van tachtig dagen en ik kan me niet herinneren jou ooit in zo'n aftandse joggingbroek gezien te hebben.'

'Jemig, Anna. Mag ik in mijn eigen huis nog dragen wat ik wil?' roept Danny fel.

'Nee,' bijt ik terug, 'want dit ben jij niet. Normaal gesproken loop je er altijd verzorgd bij. Maar nu? Kijk eens naar jezelf.'

'Daar heeft Anna wel een punt,' mengt Richard zich in het gesprek. 'De laatste keer dat jij er zo bijliep was drie jaar geleden. Je had je over de kop gewerkt, omdat je dacht dat je Eva nooit meer zou zien. Daardoor kwam je overspannen thuis te zitten. Nu zie ik precies hetzelfde patroon. Dus wat is er in hemelsnaam gebeurd tussen jullie twee?'

'Geen idee, Richard,' zegt Danny. 'Als jij het weet, mag je het zeggen.'

Niet-begrijpend kijk ik Danny aan. Woede sluimert op de achtergrond en ik plant mijn handen in mijn zij. 'Dus je hebt Eva bij je weg laten gaan, zonder dat je het waarom ervan weet? Ongelofelijk.'

Danny's ogen vlammen op. 'Wat had ik dan moeten doen, hè? Van de een op de andere dag zegt ze dat ze niet meer van me houdt en bij me weg wil. Hoe had ik dat tegen kunnen houden?'

'En jij geloofde haar? Verdomme, Danny, jullie hebben er net een kleine bij. Eva zit nog vol met zwangerschapshormonen.'

'Anna, dim eens even, wil je,' roept Richard me tot orde en hij legt zijn hand even op mijn schouder. 'Denk je niet dat Danny het al moeilijk genoeg heeft met de situatie? Het helpt hem echt niet als je tekeergaat en daarbij gaat vloeken.'

'Ja, sorry hoor, het is toch ook om te vloeken. Ik laat ze driekwart jaar alleen en ze maken er meteen een puinhoop van. Maar goed, Annaatje lost het wel weer op. Ik ga meteen naar Eva toe om met haar te praten. Een en ander berust vast op een stom misverstand. Wedden dat jullie dan vandaag weer bij elkaar zijn?'

Met een bittere trek om zijn mond schudt Danny zijn hoofd. ‘Het gaat niet om een misverstand, Anna. Zeven weken geleden zijn we officieel gescheiden, met papieren en al.’ Hij loopt naar zijn kalk-eiken dressoir en haalt er een map uit. Zijn handen trillen licht en zijn kaak staat gespannen als hij het aan me geeft.

Het papier lijkt te branden in mijn handen. Sprakeloos plof ik neer op de zwarte hoekbank en blader door het echtscheidingsconvenant heen. De woorden dringen nauwelijks tot me door.

Richard gaat naast me zitten. Zijn wenkbrauwen zijn diep gefronst als hij over mijn schouder een paar zinnen meeleeft. Dan heft hij zijn blik naar Danny. ‘Hoe heeft het zover kunnen komen? Jullie waren al jaren gek op elkaar.’

‘Waren, ja,’ zegt Danny, terwijl hij op het andere uiteinde van de bank gaat zitten. ‘Dat is precies het goede woord.’

Met het echtscheidingsconvenant nog steeds in mijn handen, schud ik langzaam mijn hoofd. ‘Ongelofelijk dat het tot een scheiding is gekomen tussen jullie twee, en wat een eerste klas oelwapper ben jij, Danny, dat je dat zomaar hebt laten gebeuren. Eva is een binnenvetter en zal niet zo gauw uit zichzelf over problemen praten. Dat had jij dus voor haar moeten doen, toen ze over die scheiding begon.’

Danny’s stem slaat bijna over, als hij zegt: ‘Dat heb ik geprobeerd. Echt, maar ze liet me niet meer toe.’

Veelbetekenend kijk ik hem aan. ‘Niet meer toe? Dus er waren wel degelijk problemen tussen jullie.’

Danny zucht diep en wrijft vermoeid over zijn gezicht. Hij oogt ineens een stuk ouder. ‘Doe nou niet alsof je alles beter weet, Anna. Eva kreeg in de laatste maanden van haar zwangerschap last van een depressie. Ze werd onzeker en stootte iedereen van zich af, behalve Joeri. Na de geboorte van Jasmijn leek het wat beter met haar te gaan. Of ze medicijnen innam weet ik niet, maar ze werd waarachtig weer wat vrolijker. Daardoor dacht ik dat we elkaar wel weer zouden vinden. Helaas bleek dat een illusie.’

Mijn woede zakt weg, ik voel alleen nog medelijden. Ik leun naar voren en leg mijn hand even troostend op de zijne. Zijn huid voelt koud.

‘Sorry, Danny,’ zeg ik op mildere toon. ‘Ik had niet zo snel mogen oordelen. Je moet door een hel gegaan zijn, toen Eva die depressie kreeg en je niet meer toeliet.’

‘Door een hel? Nee, dat niet. Frustrerend, ja. Vooral voor haar. Ze kon zichzelf niet eens meer bereiken.’

‘Dat geloof ik, maarre... als die depressie nog niet over is, dan kan die scheiding geen weloverwogen keuze van haar zijn geweest. Dat weet ik zeker. Daarom ga ik met haar praten. Geef me haar adres, dan ga ik zo dadelijk nog naar haar toe.’

‘Dat heb ik niet voor je.’

‘Wát?’ roep ik en mijn ogen sperren zich wijd open van ongeloof. ‘Je hebt Eva mét haar depressie én je kinderen gewoon laten gaan en dan weet je niet eens waar ze wonen?’

Danny schiet overeind, alsof ik hem in zijn gezicht heb geslagen. ‘Zo is het niet gegaan, Anna. Eva zou voor hooguit drie weken naar een oudtante in Duitsland gaan om tot rust te komen. Dat was de afspraak. Daarna zou ze terugkomen naar Aldere of Egelanderveen en zouden we samen de omgangsregeling voor de kinderen gaan bespreken. Toen ik drie weken geleden nog steeds niets van haar had gehoord, ben ik verhaal gaan halen bij haar ouders. En wat blijkt? Eva heeft helemaal geen oudtante of familie in Duitsland wonen. Ze heeft me dus keihard wat voorgelogen. En erger nog, ze heeft me mijn kinderen ontnomen. Dat vergeef ik haar nooit.’

Terwijl zijn stem nog na-echoot in de kamer, doe ik mijn hand omhoog als stopteken. ‘Wacht even met zulke uitspraken. Misschien zeg je nu dingen waar je later spijt van krijgt. Laten we eerst alles eens op een rijtje zetten. Vanaf het moment dat Richard en ik op wereldreis zijn gegaan. Misschien komen we dan achter de reden van haar depressie, die jij in je verdriet en boosheid over het hoofd hebt gezien.’

‘Laat mij eerst iets te drinken voor jullie inschenken,’ zegt Danny. ‘Wat willen jullie?’

‘Koffie!’ roepen Richard en ik tegelijkertijd.

‘We hebben nogal last van een jetlag,’ leg ik schouderophalend uit.

Danny loopt naar zijn open keuken, die omringd wordt door een zwartgelakte L-vormige bar. Even later zet hij drie mokken dampende koffie op de salontafel neer.

‘Ik vergeet het bijna te vragen,’ zegt hij, terwijl hij weer plaatsneemt op de bank. ‘Hoe was eigenlijk jullie wereldreis?’

‘Later, Danny,’ antwoordt Richard vriendelijk, maar resoluut. ‘Jij en Eva zijn nu echt even belangrijker.’ Hij pakt zijn mok op en neemt een slok. ‘Mmmm, heerlijk. Dit heb ik nou echt gemist.’

Ik drink ook mijn koffie op en ben het met hem eens.

Danny tikt ongeduldig met zijn voet op het laminaat. ‘Als jullie soms denken dat je het goed kan praten wat Eva gedaan heeft, bespaar jezelf dan

de moeite. Wat mij betreft hoeft ze nooit meer terug te komen en dat heb ik haar gezegd ook.'

'Hou nou eens je grote mond,' roep ik, terwijl ik mijn mok en die van Richard iets te hard op de tafel zet. 'Je wilt toch wel weten waar je kinderen zijn? Werk dus gewoon even mee.'

'Goed dan. Ik werk mee, maar puur en alleen voor mijn kinderen. Niet voor jou.'

'Ja, Danny, je hebt je punt nou wel gemaakt,' snauw ik.

Richard zucht diep. 'Jongens, als jullie zo blijven kibbelen op elkaar, komen we nergens, hè.'

'Sorry, je hebt gelijk,' mompelt Danny. 'Ik zal me inhouden.'

Richard richt zijn blik nu op mij. Hij zegt niets, maar zijn blik zegt genoeg. Daarom geef ik toe. 'Sorry, Danny. Ik zal me meer in jou verplaatsen, want als jij zegt dat Eva jou van de een op de andere dag wilde verlaten, moet dat rauw op je dak zijn gekomen. Dus wil je ons alsjeblieft jouw verhaal vertellen?'

Danny aarzelt even, dan knikt hij. 'Dat wil ik, maar eerst wil ik iets weten. Waarom zijn jullie eigenlijk eerder dan gepland teruggekomen van jullie wereldreis?'

'Omdat ik niets meer hoorde van Eva,' antwoord ik eerlijk en een verdrietig gevoel overspoelt me ineens. 'Al een tijdje niet. Ze reageerde totaal niet meer op mijn appjes en ze stuurde zelf ook niets meer op. Alsof ze ineens van de radar was verdwenen. Ik moest op een gegeven moment van mijn eigen moeder horen dat jullie dochttertje geboren was. Dat vond ik vreemd en ik wist zeker dat er iets aan de hand was. Nu zijn we thuis en blijken mijn voorgevoelens te kloppen.'

Danny frons zijn wenkbrauwen. 'Kan ik daaruit concluderen dat Eva niet alleen mij verlaten heeft, maar zich ook afgekeerd heeft van jou?'

'Ja,' zeg ik zacht. 'Blijkbaar wel.'

'Mmmm, en ik al die tijd maar denken dat Eva jou volledig op de hoogte hield. Vanaf wanneer stopte dat?'

'Even denken...? Het laatste wat Eva had geschreven, was dat ze op zwangerschapsgym zat en er twee vriendinnen aan overgehouden had.'

Danny's gezicht betreft. 'Jezus, Anna, vlak daarna begon die depressie. Had het niet eerder in je op kunnen komen dat Eva je misschien nodig had?'

Zijn woorden hakken erin als een vuistslag. Terwijl ik opspring van de bank, suist het bloed in mijn oren. 'Wát? Ga jij mij nu verwijten maken,

terwijl jij degene bent die Eva niet bij je hebt weten te houden? Wat ben jij een ongelooflijke hypocriet. Geen wonder dat Eva bij je weg wilde.’ Boos en gekrenkt draai ik me om en storm de kamer uit. ‘Kom je, Richard? Ik ga naar huis. Ik ben klaar hier.’

In de gang voel ik Richards hand stevig op mijn arm. Zijn greep dwingt me te stoppen. ‘Wacht nou,’ zegt hij zacht, maar dringend. ‘Danny bedoelde het vast niet zo. Laat hem nou eerst zijn verhaal vertellen.’

Met mijn kin omhoog geheven kijk ik koppig langs hem heen. ‘Nee, laat hem maar in zijn eigen sores gaarkoken.’

Achter ons klinken voetstappen. Danny heeft zich bij ons gevoegd. Zijn gezicht staat strak van de spanning. ‘Sorry, Anna,’ zegt hij bedremmeld. ‘Ik bedoelde het inderdaad niet zo. Echt niet. Ik vroeg me alleen af waarom je niet eerder alarm sloeg toen je niks meer van Eva hoorde.’

Stevig sla ik mijn armen over elkaar heen. ‘Misschien, omdat ik dat niet kon.’

‘Hoe bedoel je?’

‘Precies zoals ik het zeg. Toen Eva haar laatste bericht stuurde, waren Richard en ik net op een soort van ‘Love Boat’ gestapt.’

‘Ja..., en?’

Rollend met mijn ogen zeg ik: ‘Het cruiseschip bracht ons naar Hawaï en weer terug. Het maakte onderdeel uit van een georganiseerde rondreis, die in totaal twee maanden duurde. Daardoor konden wij niet zomaar van die boot afstappen. Tenzij het om een spoedgeval ging natuurlijk.’

Danny knikt. ‘Oké, begrijpelijk. Maar toen je eenmaal het gevoel kreeg dat er iets mis was, kon je dat dan niet als spoedgeval aandragen?’

‘Na ja, het duurde wel even voor ik dat gevoel had. Richard en ik waren namelijk met andere dingen bezig.’

‘O? En waarmee dan wel, als ik vragen mag?’

Mijn ogen vernauwen zich. ‘Zit je me nou weer te veroordelen? Ik proef namelijk aan je vraag dat je eigenlijk wilde vragen wat er belangrijker was dan Eva.’

Danny schudt zuchtend zijn hoofd. ‘Het was pure belangstelling, Anna, echt geen verwijt. Nogmaals sorry als mijn woorden verkeerd overkomen. Misschien weet ik de dingen niet meer op de juiste manier te zeggen. Maar ga alsjeblieft weer zitten, dan zal ik proberen normaal te reageren. Ik wil niet dat dit onze vriendschap kapotmaakt.’

Lang kijk ik hem aan. Mijn boosheid zakt. Daarvoor in de plaats komt vermoeidheid. ‘Goed, ik geef je het voordeel van de twijfel. Misschien ben

ik zelf ook niet op mijn best vandaag. Laten we het er maar op houden dat we allebei uit ons doen zijn.'

We keren terug naar de huiskamer, waar ik me laat zakken op een van de zwart gestoffeerde stoelen aan de eettafel.

Richard gaat naast me zitten. 'Zullen we het hem anders maar vertellen?' vraagt hij zacht. 'Dat schept namelijk duidelijkheid.'

'Nee, dat wil ik op een leuker moment doen.'

'Dat komt er voorlopig niet, Anna. Niet met alles wat er nu speelt.'

Danny kijkt onderzoekend van Richard naar mij. 'Wat is er? Jullie doen ineens geheimzinnig. Wat moeten jullie mij vertellen?'

'Goed, laten we het dan maar zeggen,' geef ik toe. 'Het cruiseschip bracht ons niet zomaar naar Hawaï, Danny. Precies op de dag dat jullie dochtertje geboren werd, zijn Richard en ik met elkaar getrouwd.' Trots steek ik mijn hand omhoog en laat een glanzende trouwring zien.

Danny's ogen worden groot van verbazing. 'Tjee, ik weet even niet wat ik moet zeggen.'

'Wat dacht je van 'Gefeliciteerd'?' grapt Richard.

Danny lacht. 'Ja, natuurlijk.' Hij loopt op Richard af, slaat zijn armen om hem heen en klopt hem op zijn rug. 'Van harte, man.' Daarna draait hij zich om naar mij. 'Jij ook gefeliciteerd, Anna.' En hij drukt me even stevig tegen zich aan.

» Richard Roodestein «

'Wat een ironie eigenlijk,' zegt Danny met een scheef lachje waar geen sprankje humor in zit. 'Jullie getrouwd, en Eva en ik gescheiden.' En hij ploft tegenover ons neer aan de eettafel.

Anna glimlacht kort, haar ogen blijven ernstig. 'Nou, inderdaad, en dat brengt ons terug bij het punt dat jij ons nog iets te vertellen hebt. Begin alsjeblieft bij het begin van wat ik zou moeten weten.'

'Schrijf de gegevens, waar Danny zo mee komt, anders op in een schema,' raad ik haar aan. 'Dat helpt vaak om overzicht te krijgen.'

Anna knikt bedachtzaam. 'Zoals toen?'

Ik weet precies wat ze bedoelt en de herinneringen komen weer naar boven drijven: De vele nieuwsberichten over Eva en Anna, die vijf jaar geleden van de radar waren verdwenen. Danny en ik, die gek van de zorgen, kaarten, lijsten en tijdlijnen opstelden in de hoop hen te vinden. Het had zijn vruchten afgeworpen. Al die schema's, notities en stippellijnen hadden ons bijna naar hen toe geleid. Tot die ene mislukte drugsdeal van

Anna's tante, bij wie ze toen inwoonden, roet in het eten had gegooid. Daardoor moesten ze halsoverkop vluchten. Verdwijnen zelfs om veilig te kunnen leven. Helaas had die drugsbende hen toch opgespoord en het had maar een haar gescheeld of ze hadden niet meer geleefd. Als ik daaraan terugdenk, krijg ik nog steeds kippenvel.

3.

» Danny Suárez «

Vermoeid sta ik op en pak een pen en wat papier voor Anna, zodat ze haar schema kan maken. Anna legt de spullen voor zich neer, vist een elastiekje uit haar tas en bindt haar lange hoogblonde haar in een paardenstaart. Het valt me nu pas op hoe bruin ze eigenlijk is geworden tijdens haar wereldreis. Haar huid heeft een honingachtige gloed gekregen. Ook Richard ziet eruit alsof hij drie hete zomers tegelijkertijd heeft meegemaakt. Zijn witte shirt steekt fel af tegen zijn gebruide armen en zijn warrige haar, dat nodig een knipbeurt nodig heeft, is door de zon haast wit uitgeslagen.

Voor de derde keer ga ik zitten, haal diep adem en vertel dan eindelijk mijn verhaal. 'Ik heb me in het begin van de scheiding suf geprakkeseerd waarom Eva mij verlaten heeft, maar als er al iets was wat spanningen in ons huwelijk veroorzaakt kon hebben, dan waren dat wel de maandelijkse teleurstellingen, omdat Eva maar niet zwanger werd. En *'Ik begrijp er helemaal niets meer van'* werd zo'n beetje haar standaardzin.'

Donderdag 21 augustus 2014

'Ik begrijp er helemaal niets meer van, Danny,' zegt Eva en de teleurstelling staat op haar gezicht te lezen. Ze blijft even staan in de deuropening van de kamer met een klein verpakt maandverbandje in haar hand. Het bewijs van alweer een nieuwe mislukking.

'Weer niet,' fluistert ze broos en ze knippert de tranen weg die in haar ogen opwellen. 'Al elf maanden lang dat het niet lukt. Elf! Toen met Joeri was het meteen raak.' Met een diepe zucht werpt ze het verband in de afvalbak in de keuken en ploft daarna naast me neer op de zwarte hoekbank, die we drie kwart jaar eerder hadden gekocht. Net als de rest van de meubels die in de woonkamer staan.

Troostend sla ik mijn armen om haar heen. 'We willen te graag,' zeg ik, terwijl ik met mijn vingers door haar haren kam, in de hoop dat ik daarmee de spanning uit haar hoofd kan masseren. 'De dokter zei toch dat we het los moeten laten en aan andere dingen moeten gaan denken?'

'Maar Joeri wordt in januari al vier,' mompelt Eva tegen mijn borst.

Straks is het verschil tussen hem en de baby te groot. Als die baby er al ooit komt.'

'Dat maakt niet uit. Al zit er tien jaar tussen. Elk kind is welkom.'

'Je hebt gelijk ook,' zegt Eva en ze drukt zich dichter tegen me aan. 'Als ik jou toch niet had. We moeten gewoon nog iets meer geduld opbrengen. Dat is alles.'

'Nog één maandje, lieverd,' beloof ik haar, al weet ik dat ik zelf dat wachten nauwelijks nog trek. 'Dan zijn we voorbij onze trouwdag en mogen we eindelijk het onderzoekstraject in. Wie weet vinden de dokters dan een oorzaak.' Liefdevol buig ik naar haar toe, plaats mijn handen om haar gezicht en geef haar hartstochtelijk een kus.

'Nou, zo te horen was er nog geen vuiltje aan de lucht tussen jullie twee,' merkt Richard op, terwijl hij me onderzoekend aankijkt.

'Dat kan ik beamen,' zegt Anna. 'Eva kwam in die tijd regelmatig bij mij uithuilen, omdat het zwanger worden maar niet lukte. Maar ze gaf jou nooit de schuld, Danny. Integendeel, ze vroeg zich af of het misschien aan haar lag, door de moeizame bevalling van Joeri. Ze zei: *'Misschien heeft het scheuren van mijn placenta en die keizersnede wel iets kapot gemaakt vanbinnen.'* Die periode kunnen we dus schrappen van het lijstje redenen om te scheiden.'

'Ik weet niet of je dat gegeven wel moet schrappen,' zeg ik moedeloos. 'We vreeën op een gegeven moment alleen nog maar op commando. Liefde veranderde in logistiek. Alles draaide in die tijd om timing, temperaturen en kansberekeningen. Dat was bijna niet vol te houden.'

'Wat vreselijk,' zegt Richard vol medeleven.

'Achteraf gezien wel,' beaam ik schouderophalend. 'In die periode namen we het voor lief. We maakten er zelfs cynische grapjes over. We noemden het onze verplichte werkuren. Anders zouden we denk ik allebei knettergek zijn geworden.'

Anna draait haar pen langzaam tussen haar vingers. Haar ogen dwalen naar het schema op het papier dat ze nauwelijks heeft ingevuld. 'Weet je wat?' zegt ze uiteindelijk. 'We houden het in het midden of dat de breuk heeft veroorzaakt. Al geloof ik zelf van niet. Eva zou zoiets met me gedeeld hebben. Dat weet ik zeker.'

Sceptisch kijk ik haar aan en een wrang lachje ontsnapt me. 'Je slingerde me anders net nog voor mijn voeten dat je de problemen bij Eva eruit moet trekken. Dat ze niets uit zichzelf verteld. Nu beweer je dat Eva

alles met jou bespreekt. Dat klopt niet. Je wist niets van haar depressie af en niets van onze scheiding. Helemaal niets.'

Anna's gezicht betreft. 'Daar heb je wel een punt, maar dan zou ik het aan haar gemerkt hebben.'

'Maar je was er niet,' zeg ik op nuchtere toon.

Waarop Anna snauwt: 'Helaas niet, nee. Vertel nou maar verder.'

Ik knik en zeg: 'Toen kwam de dag waarop we één jaar getrouwd waren. Een feestdag zou je zeggen, maar Eva voelde zich die dag hondsbevoerd, en het enige waar ze zich druk om maakte was ons etentje dat we georganiseerd hadden.'

Zondag 21 september 2014

'Hoe moet het nou met ons etentje vanavond, Danny?' kreunt Eva, nadat ze voor de zoveelste keer naar het toilet was gerend.

Bezorgd laat ik mijn blik over haar heen glijden. Ondanks de deken die ik over haar heen heb gelegd, rilt ze over haar hele lijf. Ze heeft een bleek gezicht en haar ogen staan hol. Het doet pijn om haar zo te zien.

'Als je niet opknapt, bel ik onze ouders en vrienden wel af. Dan houden ze het een andere keer van ons te goed. Maar ik wacht daar nog even mee. Ik breng zo Joeri naar mijn moeder, zodat zij hem wat aandacht kan geven. En dan vraag ik haar naar het drankje dat ik vroeger altijd van haar kreeg als ik ziek was. Binnen de kortste keren was ik dan weer opgeknapt.'

Als Eva een vies gezicht trekt, schiet ik in de lach. 'Het is geen vergif, hoor, maar een of ander kruidenthee.'

'Oké, ga maar vragen dan,' zegt ze. 'Als ik maar van dat misselijke gevoel afkom.'

Een klein uurtje later ben ik weer terug. In de woonkamer is het stil, op het zachte gesnurk van Eva na. Ze ligt ineengedoken op de bank, als een klein kind dat bescherming zoekt. Ook ziet ze er nog steeds pips uit.

De woorden van mijn moeder klinken nog na in mijn hoofd. 'Laat haar maar veel slapen. Slapen is goed, als je ziek bent.' In mijn jaszak ritselt het zakje met kruiden. Ik zet alvast water op, voor als ze zo wakker wordt. Het geborrel van de theekoker stelt me enigszins gerust.

Wanneer Eva overeind komt en zich uitrekt, kijk ik op van de krant.

'Hoe voel je je nu?'

'Nog steeds misselijk,' zegt ze en ze haast zich weer naar het toilet.

Bezorgd leg ik de krant weg en ga naar de keuken om het drankje klaar te maken. Zodra Eva teruggekeerd is van het toilet, beveel ik haar het op te drinken. Dankbaar neemt ze kleine slokjes van de kruidenthee. Binnen een half uur zie ik de kleur op haar wangen terugkomen en zegt ze dat de misselijkheid is verdwenen.

'Weet je het zeker?' vraag ik, nog steeds niet helemaal gerustgesteld. 'We kunnen ons etentje makkelijk verplaatsen.'

'Niet nodig, Danny,' zegt Eva vastbesloten. 'Ik voel me echt beter. Als of ik de hele wereld weer aankan.'

Met opgetrokken wenkbrauwen kijk ik haar aan. 'Nou niet overdrijven, hè. Daarnet lag je nog als een zielig vogeltje op de bank.'

Eva lacht zachtjes. 'Dat is waar, maar nu voel ik me weer de oude. Bedank je moeder maar daarvoor.'

'Toen we 's avonds met zijn allen in het restaurant zaten, vertelde Eva vol trots hoe het drankje van mijn moeder haar geholpen had,' vervolg ik mijn verhaal. 'Iedereen aan tafel was verbaasd over het wondermiddel en wilde weten wat erin zat. Op één persoon na.' Ik werp Anna een veelzeggende blik toe.

'O, dat weet ik nog wel,' roept ze. 'Eva's bleke gezicht, in combinatie met het vele spugen in de ochtend, deed mij een déjà vu bezorgen.'

'Ik geloof dat ik een déjà vu krijg,' zegt Anna, terwijl ze haar wijnglas neerzet en Eva onderzoekend aankijkt. 'Weet je wel echt zeker dat dat drankje je beter heeft gemaakt? Een paar jaar geleden was je net zo ziek, als wat je net omschreven had. Toen bleek je zwanger te zijn van Joeri. Misschien moet je een zwangerschapstest doen?'

Er valt een stilte aan tafel die zwaarder voelt dan het bestek in onze handen. Mijn moeder, die net een hap wilde nemen, plaatst haar vork terug op haar bord. Eva's vader trekt zijn wenkbrauwen op en de ober, die net onze glazen had bijgevuld, maakt zich gauw uit de voeten.

'Nou, Anna,' roept Richard haar tot orde. 'Dat zeg je toch niet midden in een restaurant waar de hele familie bij is?'

Anna haalt onaangedaan haar schouders op. 'Waarom niet? Ik ben haar beste vriendin en tegen haar mag ik alles zeggen. Toch, Eva?'

Maar Eva antwoordt niet. Ik zeg ook niets. We kijken elkaar alleen maar aan. Hoopvol, angstig en onzeker. Zou het waar kunnen zijn?